

BIBLIOTEKA
SHTETIT

834-1

419

2311-1

atasha lako

MARSI

BRENDA

NESH

VJERSHA

891.P83-1

L19

S

NATASHA LAKO

M A R S I
BRENDA NESH

D j e r s h a

~~577/81.~~

13174

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

GRUA

Poemë

Ngado që të shkoj
do të kthehem tek ti, grua;
do të doja të kthehesha tek ti
gjithmonë,
si ktheheshin pas pune burrat
dhe gjenin sobën të ngrohtë,
si kthehen fëmijët nga shkolla në shtëpi
dhe marrin një copë bukë në dorë.

Dua
të bëhem grua
dhe t'u jap dashurinë
burrit dhe fëmijëve.

Ëndrrat fillonin me pajën,
ëndrrat fshiheshin në velenxa,

Duke qëndisur këmishë,
shtoheshin,
duke pjekur kulaç,
digjeshin
tingujt e dridhshëm.

Përrallat flisnin për qilima të pamasë
dhe për bukë që ngopte dynjanë.
Neve, grykargjende,
na mjaftonte
vetëm fillimi i një kënge:
zemrat për ju, djem, të hapura.

Vajzë,
shallin e kuq
që nëna ma fali, kur dola nga shtëpia,
e nxiva;
nuse,
çorapet e mëndafshta,
dy herë mbathur në dasma,
i nxiva;
nënë,
fustanë e bardhë
për nuset e mbesat e ardhshme
e nxiva;
plakë,
të bardha më mbetën të linjtat
dhe ditët me thinja.

Nuk kishim çfarë të nxinim tjetër.
Na vranë vëllezërit, burrat, djemtë,
na shkelën dashurinë dhe dritën,
na shkelën barkun dhe jetën.

Ngjyra e zezë u përzie me dashurinë.

Emra nuk kishim.
Emrat tanë ishin zverdhur në harresë.
Si u gdhive, moj

Spirovicë,
mirë mëngjezi!

mirë mëngjezi!

Spirovica kërkon një dorë miell:
— ta kthej nesër.

Nesër, po të mos kishte,
të kthente buzëqeshje.

Emri yt i zverdhur mbeti i ri,
moj flokëthinjura Spirovicë-Nastasi.

Çarçafë të larë,
vetëmi.
Erë, shi,
vetëmi.
Hënë,
vetëmi.

Për të pjellë fëmijë gratë,
burrat gjetkë u tretën.

Qyteti i fjetur shtrihej,
hapte qepenat, mbyllte qepenat.
Qepenat-qepalla.

Prapa kësaj përpëlitjeje qepallash,
pritnin nuset dhe vjehrrat,
brenda kësaj përpëlitjeje qepallash
pregatiteshin kohë të reja.

Natë.

Shiu bënte baltë.

Nga dolën këto gjurmë të gjata
mbi shkorsën tonë të vjetër?

Në vijat e bardha me gëlqere
deri afër krevatit

baltë.

Këshiu duke larë e stërlarë baltën,
duke rritur fëmijët,

u mplakëm.

Ju do të thoni ç'lidhje ka balta me djemtë.
Pa bijtë asgjë s'do të kishte lidhje,
as vijat e gëlqeres,
as shkorsa e vjetër.

E derdhëm mbi bijtë gjithë dashurinë,
edhe të zotit edhe të lopëve edhe të bimëve.

Bota filloi të bëhet e madhe,
bota e mbledhur në një filxhan kafeje.

Vijat e shkorsave dhe të hajateve
s'kishte përse t'i lexonim
ashtu si sot ekranin e prishur të televizorit.

«Duart të mbajnë erë çepë,
këmbët të çojnë në kishë,
petët kurrë s'i grise,
moj Spirovicë».

Sytë shikojnë malin,
zemrën s'e ke në shtëpi,
gjinjtë ushqejnë djalin,
moj Nastasi».

Botën na e bënë të madhe të vegjëlit
botën na e bëri të madhe e nesërmja.
Thellësinë e botës e ndjemë,
botën e thellë të gruas një herë.

Në zjarrin e luftës
kohës i ndjemë tik-takun,

dhe thirrëm rrugëve,
u ngjitëm maleve

dhe shoqe u bëmë
mes gjakut.

Shoqe.

Kjo ishte liria,
ishte zëri ynë i përjetshëm, i dridhur,
ishte zemra jonë e hapur.

Shoqe

u bëmë
mes gjakut.

Ngjyra e kuqe u përzie me dashurinë.

Shoqe.

Shkorsa të mbledhura,
krevatë të prishur
për t'u mbartur në jetë të reja,
përjetësisht.

Në këtë rrugë të gjatë.

të gjatë, të gjatë,

u bëmë gra,

plotësisht.

MARSI BRENDA NESH

Brenda kurmit tonë fryjnë erëra,
bloqe-bloqe akujt u copëtuan,
gjetën rrugën burime të reja
as papritur dhe as pakujtuar.

Brenda kurmit tonë fort u drodhën
ëndrrat shekullore të platisura,
bulëzuan hove krejt të reja,
që të gjitha ne i kishim pritur,

Sepse ne e dinim që, pas shkurtit,
do të vinte marsi brenda nesh,
kjo dëshirë është aq e vjetër
sa ç'është edhe shumë e re.